

Spurven sidder stum bag kvist

Tekst: Jeppe Aakjær
Musik: Thorvald Aagaard
Arr.: Svend Rastrup Andersen

Sopran

1. Spur-ven sid-der stum bag kvist så - mænd om ej det fy - ger! Kål-gårds - pi - len

6. pi - ber trist for nor - den - blæ - stens by - ger. Lul - lul! rok - ken går

11. støt i mo - ders stu - e, og jo me - re vin - den slår des mer får ar - nen

16. lu - e. Far har røg - tet kvæ - get ind, med

21. hal-men tæt - tet kar - men, gne-det gri-sens blan - ke skind, at den må hol - de

26. U u - l u - ll u - ul rok - ken går

31. mm l - u lu - u lu - u rok - ken går

S var - men. Lul - lul! rok - ken går! Far mod stu - en sti - ler,

A Lul - lul! rok - ken, lul - lul, rok - ken går, mor -

T og går og Lul - lul! rok - ken går! Far mod stu - en sti - ler,

B Rok - ken går, rok - ken går, rok - ken. Far mod stu - en sti - ler,

31. mor en bugt på trå - den slår, ser op på far og smi - ler.

36. en bugt på trå - den slår, ser op på far og smi - ler.

41. mor en bugt på trå - den slår, ser op på far og smi - ler. mm—

46. mor en bugt på trå - den slår, ser op på far og smi - ler. mm—

1. Spurven sidder stum bag kvist,
så mænd om ej det fyger!
Kålgårdspilen piber trist
for nordenblæstens byger.

Lul - lul! rokken går
støt i moders stue,
og jo mere vinden slår,
des mer får arnen lue.

2. Far har røgtet kvæget ind,
med halmen tættet karmen,
gnedet grisens blanke skind,
at den må holde varmen.

Lul - lul! rokken går!
Far mod stuen stiler,
mor en bugt på tråden slår,
ser op på far og smiler.

3. Mor kan næppe se sit spind
og næppe tråden mage;
hej, da bæres lyset ind
og stilles i sin stage.

Lul - lul! rokken går,
tenens rappe vinge
over fyrrebjælken sår
en skok af skyggeringe.

4. Far ta'r ned så tung en bog,
med Gud han hvisker sammen,
famler lidt ved spændets krog
og lukker med et: Amen!

Lul - lul! rokken går,
ensomheden synger,
mulmet tæt om taget står,
og sneen går i dynger.

5. Her ved moders gamle rok
hun lærte mig at stave,
syng om „den hvide flok“
og „al hans nådegave“.

Lul - lul! rokken står!
Men dens nyn og sange
vemodsfuld mod hjertet går,
når kvældene bli'r lange.